

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 11. oktober 2015

Kirkedag: 19.s.e.Trin/A

Tekst: Mark 2,1-12

Salmer:

SK: 731 * 29 * 435 * 582 * 474 * 424

LL: 731 * 450 * 29 * 582 * 427

”Goodmorning” – sagde han til mig. Han lignede ikke en armenier. Og åbenbart havde han gjort samme iagttagelse, at jeg heller ikke lignede en armenier. Han kom ned ad trappen, som jeg sad på foran hotellet på en af hovedstrøgene i Armeniens hovedstad, Jerevan, en morgenstund i forrige uge. Morgentrafikken var godt i gang med børn, der blev fulgt i skole af mor og far, endeløse køer af biler i lyskrydset skråt foran os og masser af mennesker stilet i pænt tøj, travlt på vej med mapper og tasker på fortovet i begge retninger foran os, og hotellets personale i gang med fortvivlet at lave parkeringsafspærring foran hotellet til de turistbusser, der skulle komme og hente os gæster til nok en dags sightseeing.

”Hvor er du fra?” spurgte han.

”Jeg er fra Danmark. Hvor er du fra?”

”Jeg er fra Irak” svarede han tilbage.

”Må jeg sidde ved siden af dig?” spurgte han.

”Ja, værsgo’!” sagde jeg høfligt.

Vi sad og kiggede lidt. Han spurgte:

”Må jeg ikke nok smage en af dine danske cigaretter?”

”Jo, selvfølgelig” svarede jeg.

Og dér i morgenmylderets daglige puls på et af Jerevans hovedstrøg, sad vi lidt og pulsedede i stilhed på hver vores danske cigaret.

”Er du her på ferie eller i arbejde?” spurgte jeg.

”Jeg er på ferie” svarede han.

”Det er jeg også” svarede jeg.

”Hvad laver du? spurgte han.

”Jeg er præst” svarede jeg. Og så skal jeg da ellers lige love for, at der kom liv i manden. ”Waw, jeg sidder ved siden af en dansk præst. Må jeg ikke få et billede af dig?” sagde han samtidig med, at han tog sin mobil op af lommen. Jeg smilte til ham, og sagde, at selvfølgelig måtte han det. Han standsede resolut en mand i mylderet, talte lidt med ham, gav ham telefonen og satte sig over ved siden af mig – og så blev vi fotograferet. Jeg havde hverken telefon eller fotoapparat med, så jeg har ikke noget billede af ham og mig. Men nu gik snakken.

”Jeg er muslim” sagde han, atter siddende ved siden af mig, tog et stort velbehageligt hiv af sin danske Cecil, ”men det gør ikke så meget, for det er jo alligevel samme tro, vi har.” Det kunne jeg så ikke give ham ret i. Det talte vi lidt frem og tilbage om, og i de ti minutter, der var tilbage til jeg skulle mødes med mit rejseselskab, nåede vi endnu et emne, som vi ikke kunne blive enige om: Hvem er Jesus? Det havde vi slet ikke samme opfattelse af. Han fortalte mig, hvem Jesus var, og jeg fortalte ham, hvem Jesus er. Men vi nåede ikke til enighed derom. Og det var tid for mig at gå.

”Hvad er det dog, han siger?” spurgte de skriftkloge, da de hørte, hvad Jesus sagde til den lamme, der var blevet sænket ned gennem taget foran Jesus: ”Dine synder tilgives dig.”

Det slog mig forleden dag, da jeg igen læste denne beretning, at hele situationsbeskrivelsen egentlig er lidt omstændelig. Og hvis ikke vi passer på, så kommer vi nemt til at fokusere på, hvad der sker med den lamme. Måske kommer tankerne også på afveje: Hvordan kunne han komme ned gennem taget? Hvad har det været for en form for bære, siden han ene mand kunne tage den op og gå? I denne sammenhæng så inderligt ligegyldige spørgsmål. Men, og det var det, der slog mig, har Markus med vilje brugt en masse udenomssnak for at skærpe lytterens og læserens opmærksomhed? Eller har Markus ligefrem haft en profetisk vision, og tænkt, at det vil være sådan, at når først Jesus nævnes, så står mange mennesker af og slår lytteren fra, for enten kender de det og tror, at der ikke kan fortælles dem noget nyt om Jesus, eller også er de ligeglade og tænker, at det er ikke særligt vigtigt. Er det derfor han trækker pointen på historien lidt ud? Er det derfor, at vi skal sige til os selv, at det egentlige sigte med fortællingen ikke er at berette om en lam, der bliver helbredt, det er heller ikke at fortælle om venners omsorg; men det er for at fortælle om Jesus.

Og de skriftkloge i fortællingen står egentlig i samme situation, som vi også kan komme til at stå i, nemlig at få/finde svar på, hvem Jesus er. Hvem er Jesus, når han kan sige (og gøre) som han gør?

Mit møde med irakeren i Jerevan har fået mig til efterfølgende at bemærke, at når mennesker taler om Jesus, så er der ofte en lille, men ret så afgørende forskel på, hvordan de omtaler Jesus. Nogle mennesker siger som irakeren: Hvem *var* Jesus? Andre siger: Hvem *er* Jesus.

Problemet med Jesus er for de skriftkloge, at Jesus ser ud som et menneske, som en af dem; de kender hans historie og hans opvækst hos Maria og Josef i Nazaret; men samtidig opfører

han sig i sin tale og i sine handlinger på en måde, som er forbeholdt Gud Herren, den almægtige: han tilgiver synd. Og for at det ikke skal være løgn, så cementerer han sin myndighed og magt ved at helbrede manden.

Jesus taler, og det sker med manden, hvad Jesus siger. Der har helt sikkert været en klokke, der ringede hos de skriftkloge. En klokke der mindede dem om, hvordan det fortælles i skabelsesberetningen, at Gud Herren talte, og det skete, som Han talte. Gud skabte ved sit ord, på samme måde, som Jesus nu helbreder ved sit ord. Livet bliver til ved ordet. Det som Johannes jo på helt tydelig vis griber fat i i sit evangeliums begyndelse: I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os. Johannes, og Markus, er ikke i tvivl om, at skaberordet er Jesus. Den Jesus, som nu *er* midt iblandt dem og lader sin skabende kraft blive til liv for den lamme. De skriftkloge har ikke på dette tidspunkt kendt til Johannesevangeliet; men de har kendt til det guddommelige skaberord. Og nu lyder det i en menneskesøns mund – eller gør det – hvad sker der her?

Og han tilgiver synd! Sådan uden videre. Den lamme har ikke engang bedt om tilgivelse. Den lamme har ikke bekendt nogen synd. Den lamme har ikke bragt ofre eller lovet bod og bedring. Egentlig ved vi heller ikke, hvad den lamme tænkte og troede om Jesus, medmindre, at ”deres tro” som Jesus så, hentyder til både den lammes og dennes venners tro. Vi ved heller ikke, om det er vennerne, der har tænkt, at de vil bære deres ven til Jesus, eller det er den lamme, der har bedt dem gøre det. Men den lamme ”kom” sammen med sine venner til Jesus, og deri så Jesus deres tro. Og han, som de troede på, gav tilgivelse. Jesus tilgiver, som kun Gud Herren kan tilgive.

Irakeren i Jerevan fortalte mig, hvem Jesus *var*. Jeg fortalte ham, hvem Jesus *er*. Og det er ikke lige meget, om *vi* siger 'var' eller 'er'. Siger vi 'var' bliver dagens ord fra Bibelen en beretning om, hvad der engang skete i et hjem i Kapernaum, og for så vidt kan det være så inderligt ligegyldigt. Der er sket væsentlig større og vigtigere ting at huske og bemærke i verdenshistorien. Siger vi, hvem Jesus 'er' så er bibelfortællingen et glædeligt budskab til os i dag. Et glædeligt budskab om, hvad det vil sige at tro – det udfoldes nærmere i næste salme – og vigtigere endnu et budskab om, hvem Jesus er for os.

Jeg er ikke lam. Men det sker, at der er ting, der fylder mine tanker og mit sind på en sådan måde, at jeg lammes i min livsudfoldelse. Jeg lammes i glæden og frimodighed. Det sker også, at jeg lammes i troens tillid og trøst. Da er det godt at vide, at når jeg kommer til Jesus, da får jeg tilgivelsen uden forbehold med guddommelig autoritet.

I gudstjenesten ser jeg det for mig personligt ofte som en oplagt mulighed og anledning og en sjælesørgerisk hjælp at komme til Jesus ved helt konkret at gå til nadver. Da er det mig en hjælp, at jeg må *vide*, at jeg dér møder Jesus, Menneskesønnen, der også er Himmelsønnen med guddommelig magt og myndighed, som giver mig sin velsignelse så konkret, som jeg kan smage og føle brød og vin. Det er godt for mig at *vide*, for det er langt fra altid, at jeg *føler* tilgivelse og lettelse. Og dog må jeg jo erkende, at jeg ofte erfarer, at om end ordene "Tag din bære og gå" ikke siges til mig, så skabes deres virkning i mig, og jeg kan glæde mig over, at lammelsen har fortaget sig, og jeg kan leve i troens frimodighed og glæde. Netop fordi det ikke afhænger af, hvad jeg gør, men af, at Jesus taler og gør Guds kærligheds gerning til liv og frelse. Det kan kun ske, fordi Jesus *er!*

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen